

15|11|23 – 13|01|24

v projekt_room

(Na cestě zpět z ateliéru Jaromíra Novotného byla obloha průsvitná, zmáčená trhlinami mezi dešťovými mraky, těžká příchodem toho, co na jiném místě kousek vedle už vymizelo. Zrnka rozšlápnutých zrn kukuřice se vpíjela do hrubého chodníku, zatímco se seschlé klasy ohýbaly pod nápořem šedivého větru.)

Novotný má psa, který hodně štěká. Jeho štěkot je často slyšet už z dálky, když se kolemjdoucí přibližují k domu. Často mu tak přeruší myšlenky, práci, musí pak začít znovu. Pes ale také často leží poklidně přede dveřmi, možná pozoruje ovocné stromy, skrze něž střídavě prosvítá slunce. Nebojí se toho, co se nachází pod podlahovým roštem, na kterém leží, prázdná a zmáčeného listí, jak by se většina psů bála. Jeho srst prorůstá kovovým pletivem a teplo z jeho těla se rozprostírá do chladné konstrukce. Realita místa, bývalého statku nedaleko od Prahy, kam stále více proniká život hlavního města a kde má autor ateliér a nyní i bydliště, se propisuje do série jeho nejnovějších maloformátových věcí. On sám se o nich vyjadřuje střídavě, používá spojení jako „pár soukromých věcí“, „realita“, „odstup od velkoformátových monochromů.“ Řídká průsvitná tkanina v rolích splývající s různorodými objekty, jež ho obklopují, vytvářejí jeho habitat. Vyrušení z pracovního procesu vnímá v podobě sousedovy cirkulárky, obecního rozhlasu nebo střetnutí ptáka se skleněnými tabulemi jeho studia. Důležitost každé události se však postupem času nutně rozplyne. Sekvence řídké instalace vědomě vystavené ve dvorku galerie reflektuje a posiluje právě tuto žitou realitu – odskoky ze zaběhnutých procesů, které vzápětí pozvolna unikají.

Jako pozorovatelé autorových nových děl jsme odsouzeni k podobnému – opatrnému odhadování, balancování mezi hledáním stop objektů na povrchu a nemožnosti vidět za ně, vynalézání vlastních cílů. Průnik a průchod u každého jednotlivého díla mění podobu a vyznění, zatímco se zároveň snaží zbrzdit a

pozdržet významy. To předurčuje, že hledáme návodné reálie v mléčné mlze zaseklé mezi rámy. Novotného malba postavená na intelektuálních základech a malbě jako nástroji analýzy v tomto případě neabstrahuje poslední odkazy na realitu. Je tomu spíše obráceně. Konkrétní zde prosakuje – věci jako prst ze zahradní použité rukavice, brusný papír, ustřižený límec z košile, guma na gumování, to vše se rozpíjí a hledá své místo za či před. Prošité skrz naskrz, pozastavené v průchodu, na půli cesty, nikoli na povrchu či za ním. Tušení o věci samé, i když je už téměř nerozpoznatelná, zapomenutá, transformovaná průchodem či naopak zaseklá nebo fixovaná, je důležitou součástí pravdy samotné. Nejde proto o redukci či zjednodušování formy, fabulaci, kamufláž – materiál je zde skutečným materiálem. Bod není malířskou barvou, kresebná linka není grafitem tužky. Co je zřejmé na první pohled a co se skrývá v posloupnosti prvků – času, barvy, prostoru a tvaru, ostatních a dalších rovinách?

Povaha zpochybňovatele vlastního systému autora neustále nutí přehodnocovat zprostředkování jevů, věcí a především křehkých vztahů mezi nimi. Implicitní pohyb se mění v umělecký záznam, citlivý vizuální neologismus sloužící k řešení narativní situace, ve které jazyk už není dostačující. A právě v momentech ticha jsou to jistá zdrženlivost, odstup, často prázdnota a upřímnost, jež naplňují konceptuální prostor drobných transparentních „pláten“, jejichž význam přesahuje mikro příběhy okolního světa, jednoho statku a jednoho dvorku. „Když pes štěká, všechno se přeruší“ je konfrontací s omezením jazyka a reprezentací, s mlhavou konkretizací složitých dějů a nemožností jejich úplnému porozumění.

Text Eva Slabá

JAROMÍR NOVOTNÝ (nar. 1974, Český Brod) pracuje s malbou svým osobitým způsobem, který nemusí nutně zahrnovat klasické techniky "malování obrazů". Za použití tradičních i netradičních materiálů – ať už jde o akryl, grafit, tiskařskou barvu, papír, karton, organzu nebo plátno – Novotný dekonstruuje malbu, její historickou podobu i obsah. Analyzuje základní kategorie materiálu a techniky, podkopává konvence a důsledně "abstrahuje" proces, který umožňuje malbě vzniknout. Někdy plátno nebo organzu prošívá, nikoli maluje, a s obrazem zachází téměř sochařsky, přičemž povrch nemá vždy přednost a všechny prvky díla jsou nedílnou součástí jeho zobrazení – nosný rám, průhlednost, a dokonce někdy i drobné trhliny a otvory v plátně.

Jaromír Novotný studoval na Akademii výtvarných umění v Ateliéru kresby u Jitky Svobodové a v Ateliéru konceptuálních tendencí u Miloše Šejna. V posledních deseti letech se jeho tvorba pohybuje v prostoru mezi malovaným obrazem a redukcí na téměř abstrakci – nebo mezi vyplňováním a vybíráním. Mezi poslední výstavy patří samostatná výstava *Ostatní se nemění*, Dům umění v Brně 2021; *Jen úzký okruh možných věcí*, Axel Vervoordt, Hongkong; 2020: *Slow Gestures*, Museum der Wahrnehmung, Graz, AU; 2019: *The Gulf Between*, Art Centre de Warande v Turnhoutu, Belgie,, *Tangents*, Dům umění města Brna, ČR, 2017: *Co chce obraz (sólo)*, Kargl Box, Vídeň, AU; *Velkorysost: Umění dávat* (kurátor Adam Budak), *Forms of Silence*, Covent of La Tourette, Francie; 2015: *Květ kapradiny*, s Michalem Budným v PLATO v Ostravě, *Backlight (sólo)*, Dům umění v Českých Budějovicích, Jaromír Novotný a Gizela Mickiewicz, kurátorka Patrycja Rylko, Galerie města Gdaňsk, PL. Jeho dílo je v současné době k vidění také na výstavě *Myšlení obrazem, Výtvarné události Miroslava Petříčka*, kurátorka Jitka Hlaváčková, v Galerii hlavního města Prahy [4. října 2023–7. ledna 2024] a *CO-EXTENSIVE*, kurátor Filip Šenk, v Galerii Rudolfinum v Praze [19. října 2023–7. ledna 2024].

Rádi bychom poděkovali Ministerstvu kultury a Magistrátu hl. města Prahy

za dlouhodobou podporu našeho programu.

galerie@huntkastner.com

www.huntkastner.com